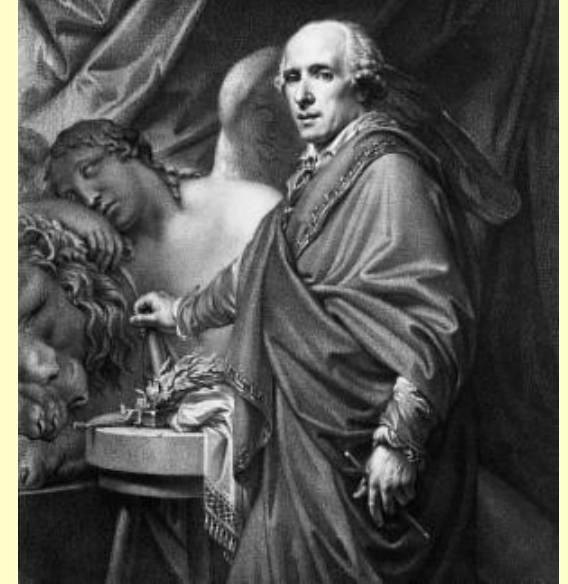

" Eros i Psique"

" Psyché ranimée par le baiser de l'Amour"

Antonio Canova
(1757-1822)

Cronologia: 1787-1793

Estil: neoclassicisme

Tècnica: talla

Materials: marbre

Formes: exempta

Tipologia: grup

Cromatisme: monocroma

Dimensions: 1,55 m x 1,68 m

Localització: Museu del Louvre
(París)

Anàlisi formal

Descripció: Un noi una noia a punt de fer-se un petó...

Textura: Marbre blanc. Molt polit. Afiat amb pedra tosca i una lletada de calç i àcid.

Gran perfecció formal en tractament dels cossos. Les pells tenen la llum de les perles o la finor del cutis d'un nen petit

Composició

Centre de la composició

Perfectament estudiada, no hi ha cap moviment espontani.

Moment molt passional: el bes.
Eros li agafa el pit – Psique li passa les mans darrera el cap.

Les dues figures s'entrellacen i formen una X

La X és definida per les ales d'Eros i les extremitats inferiors de tots dos. El bell mig són les 2 boques.

Queda ben marcat l'apropament entre els dos cossos, són a prop les dues figures, però en un moment encara ho seran més.

Reflectit el moviment, malgrat ser matèria inerta.

Les postures de mans i braços remarquen la passió i l'erotisme de l'escena.

INTERPRETACIÓ

Racionalisme: Ens representa les coses segons el pensament, no segons els sentits (trasllada l'objecte de l'experiència sensorial al pensament).

IMATGE UNIVERSAL DE L'AMOR.

Material perfectament polit i acabat, sense cap imperfecció formal.

Cànova triava el marbre més blanc, acabada l'obra el polia amb pedra volcànica i calç, fent-lo lluir com pell real.

La llum, clara i forta, il·lumina tota l'escultura, fent-la brillar, donant la sensació d'un difuminat suau.

Estil: El neoclassicisme

Canova (1757-1822) fa una versió més dolça d'aquest estil, amb una tècnica que li permet donar a la pell una qualitat molt delicada, plena de gràcia i frescor.

Treballà a Roma i prop de Venècia, on va tenir el seu taller; era el rival d'un altre escultor neoclàssic de fama, Thorvaldsen, que era un home del Nord, mentre que Canova és clarament un llatí i vol que les seves obres tinguin l'esclat de la vida, amb una qualitat gairebé física.

Amb una tècnica extraordinària sap fer unes **escultures dolces**, d'una **temàtica propera al rococó**, però amb un altre **caràcter, menys directe**; acaba els seus marbres amb un esclat finíssim, tenint les pells dels seus personatges la llum de les perles o la finor del cutis d'un nen petit; és un tret ideal però que l'espectador reconeix com a desitjable i possible.

Aquí un noi una noia, molt joves, quasi bé dos nens, es van a fer un petó; ella és la **ment (psique, en grec)**, ell és **l'amor físic (cupido, desig, en llatí)**: els dos elements s'ajunten.

Estil

L'ideal de bellesa, perfectament reflectit en les dues figures, així com la **puresa de línia, la claredat compositiva i l'ús de materials nobles** són trets d'aquesta obra que la lliguen a les obres clàssiques.

Se li ha retret que no acabes de desenvolupar un estil plenament personal, ja que té obres molt diverses, que van de la influència barroca de Bernini a la romàntica posterior.

Esboços per a Eros i Psique

Orfeu i Eurídice. 1774

Dédal i Ícar, 1779

Perseus amb el cap de Medusa
1804-1806
Metropolitan Museum of Art. New York

Paolina Borghese
1801
Galleria Borghese. Roma

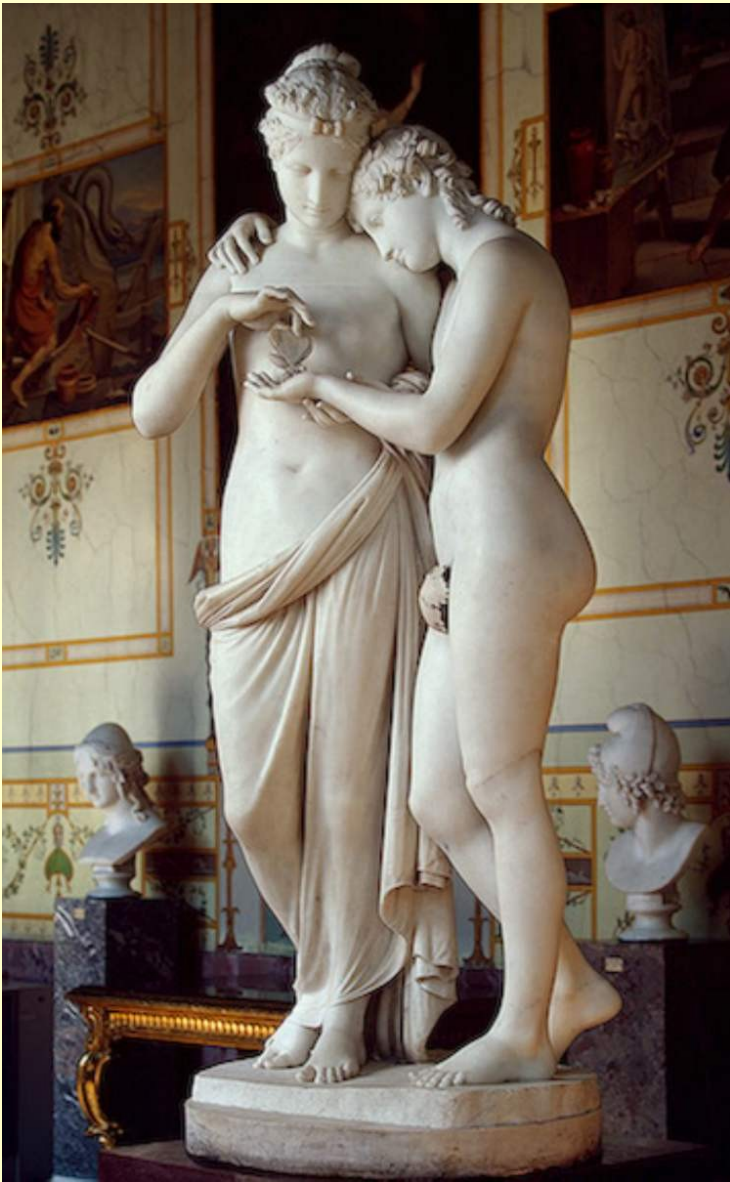
Tres Gràcies,
1814-17.
Victoria and Albert Museum. Londres

Napoleó com a Mart, 1803

Napoleó, 1805

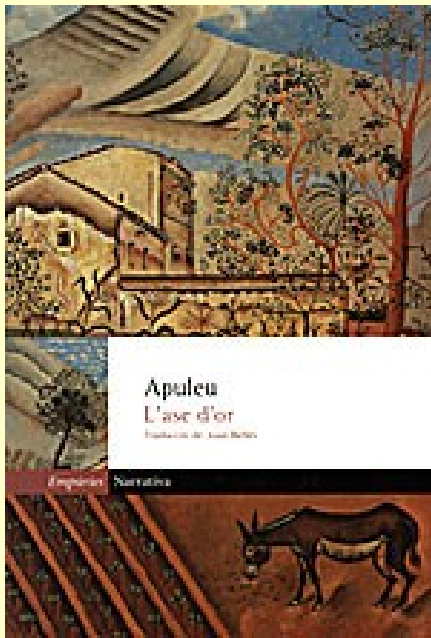

Cupido i Psique, 1808

Venus i Mart, 1816

Interpretació

L'ase d'or de l'escriptor llatí Apuleu (segle II)

És l'única novel·la llatina que s'ha conservat sencera.

És la història d'un **home interessat per la màgia i la bruixeria**, que tot d'una es troba **accidentalment convertit en ase**. Sota aquesta aspecte, cau en mans d'una colla de lladres amb els quals viu tota mena de penalitats i aventures, fins que recupera el seu aspecte humà per obra i gràcia de la deessa Isis. **Entre els diversos episodis d'aquesta trama**. L'ase d'or conté alguns dels millors relats de por, còmics o eròtics de tota la literatura antiga, a més del celebèrrim conte meravellós d'Eros i Psique.

Explica el mite...

Ella és la ment, l'ànima (psique, en grec), ell és l'amor físic (cupido, desig, en llatí). Ambdós simbolitzen tant l'amor com la passió carnal.

Revela l'interès de Cànova per la figura i els sentiments humans.

<http://homepage.mac.com/eeskenazi/Eros.html>

Funció

Encarregada l'any 1787 per el col·leccionista angles John Campbell (lord Cawdor) i adquirida en l'any 1801 per Joachim Murat.

En veure-la Napoleó en quedà molt admirat i decidí tutelar a Cànova.

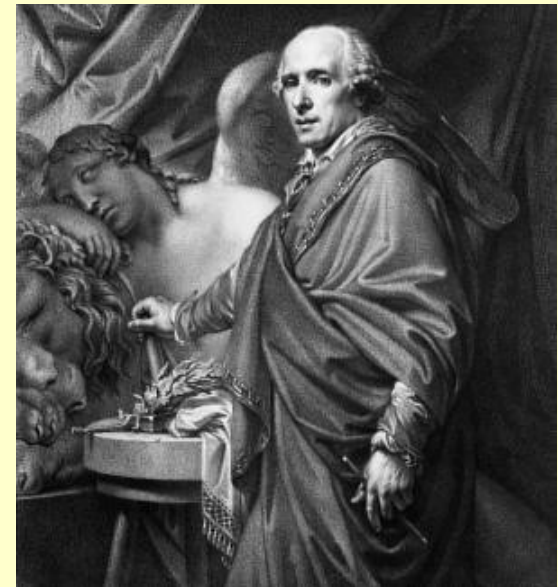
Joachim Murat

Antonio Canova

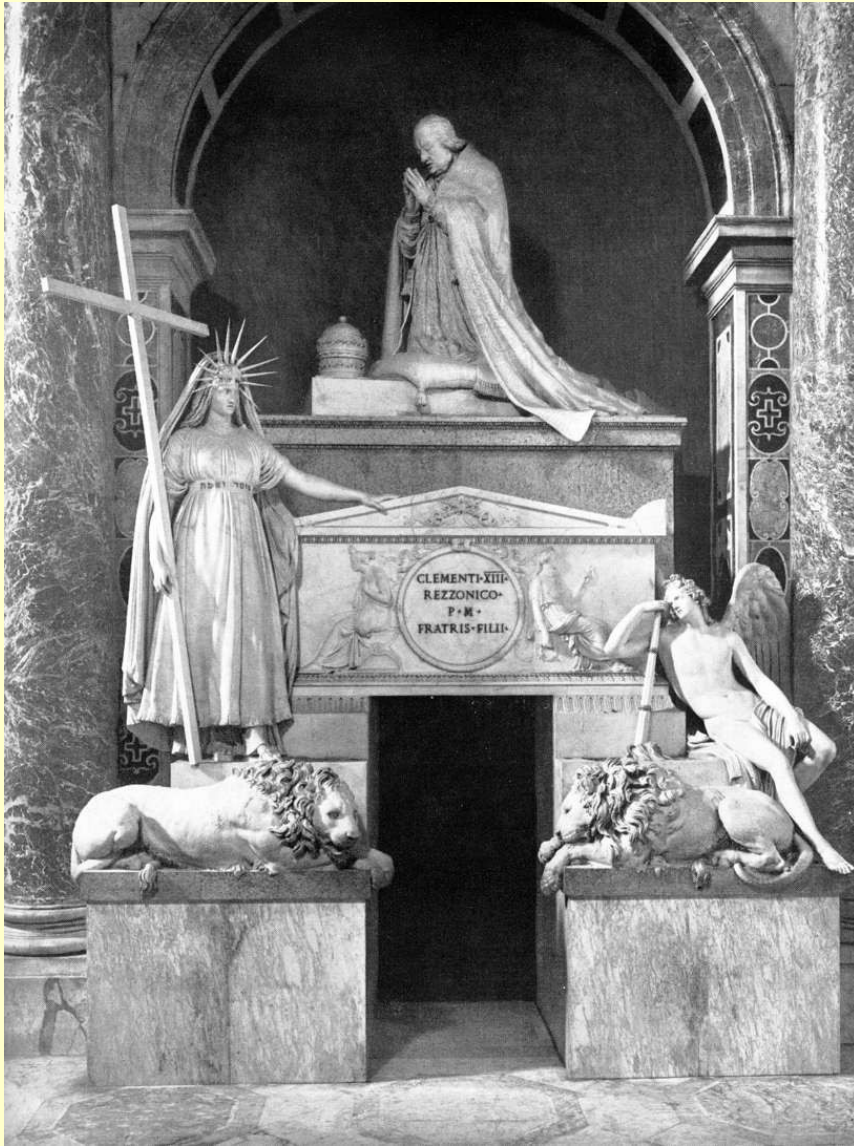
(Possagno, Itàlia, 1757-Venècia,1822)

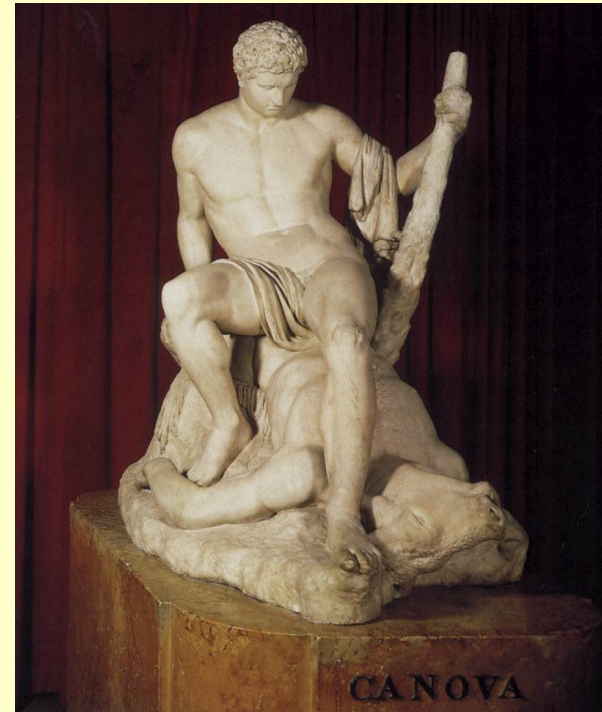
Mort el seu pare quan tenia 3 anys, la mare el deixà a càrrec del seu avi, el qual arruïnat, el posà a treballar en una pedrera, on comença a esculpir petites estàtues. Més tard comença a estudiar escultura amb J. Torretti, a Venècia, protegit per un senador venecià. Aquest li encarregà, sent encara molt jove, dues grans escultures de tamany natural: **Orfeu i Eurídice**.

Fins l'any 1779 esculpí nombroses estàtues, les quals exposà, aquest mateix any. El 1781 decidí instal·lar-se a Roma, on li encarregaren el monument funerari del Papa Climent XIII, per la basílica del Vaticà.

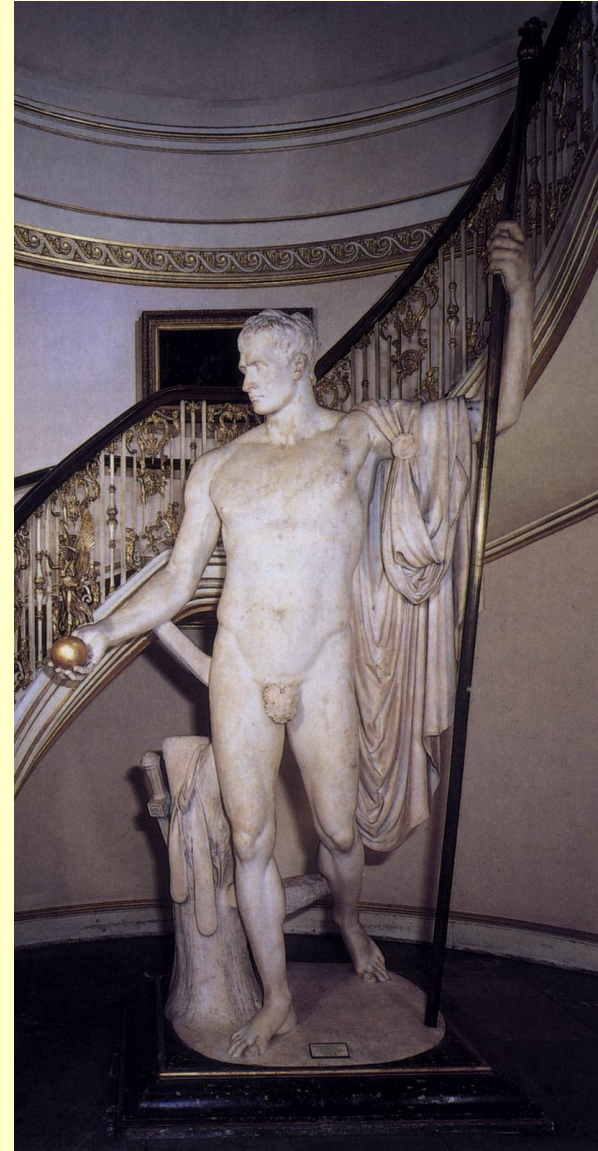
Aquest monument ens mostra un treball minuciós i perfecte, atenent fins el mínim detall. Fou inaugurat el 1792, i la fama de Canova arribà al seu zenit. Llavors les comandes no varen parar d'arribar-li.

Tesseu i el minotaure

Al cim de la seva fama, fou cridat per Napoleó a París, per fer-li un **bust**, i després va rebre comandes de diferents sobirans, per la qual cosa viatjà a Nàpols, Roma, París i Viena. Va organitzar grans tallers, que no donaven l'abast per fer les seves obres.

Desterrat Napoleó a Santa Helena, el papa l'envià a París per demanar la devolució dels monuments presos a Itàlia.

Tornant, esculpí altres obres, com Les Tres Gràcies, monument a La Guerra i la Pau, i l'estàtua de Washington.

La seva salut delicada empitjorà, va tornar a Pessagno, la seva ciutat natal per refer-se.

Un any després tornà a Venècia on va morir el 1822.

